

26

dekamer.be

D-19 :

Dossier corona ♦

De nieuwe regering ♦

Reddingsstrook voor prioritaire voertuigen ♦

‘Wraakporno’ strafbaar ♦

Twee bijzondere commissies

Aanpak Covid-19 en Belgisch koloniaal verleden ♦

Geachte lezer,
Beste leerkracht,

Sinds enige tijd verspreiden we ons magazine ook via e-mail. Voor u als lezer heeft dat heel wat voordelen. Een elektronische versie belandt meteen in uw mailbox. Een e-mail kunt u in een handomdraai doorsturen naar collega's of kennissen. En het is handig als u met het magazine klassikaal aan de slag wil en wil doorklikken naar achterliggende info.

In de toekomst willen we nog meer informatie delen via e-mail. De Kamer heeft ook

een YouTubekanaal. Daar vindt u leuke en interessante videoclips over het reilen en zeilen in de Kamer. Ook die kunnen van pas komen in de klas.

Wenst u via e-mail op de hoogte gehouden te worden? Bezorg ons dan uw e-mailadres op **communication@dekamer.be**. Vermeld duidelijk uw naam en die van uw school. Belangrijk: De papieren versie van dit magazine schrappen we alleen als u dat uitdrukkelijk vraagt.

INHOUD

Een nieuwe regering.....	4
Dossier corona	7
De 'COVID-19-commissie' - bijzondere machten.....	8
Veel wetgevend werk	10
De Kamer paste zich aan	12
Bijzondere commissie aanpak COVID-19-crisis	15
Zorgpersoneelfonds.....	17
Een reddingsstrook voor prioritaire voertuigen.....	18
Samenstelling van de Kamer.....	20
'Wraakporno' strafbaar.....	22
Bijzondere Kamercommissie Belgisch koloniaal verleden	24
Postnataal verlof.....	26
Voorschotten op niet-betaald onderhoudsgeld.....	28
Juridische tweedelijnsbijstand	30
Betaalbare anticonceptie.....	31
Wilsverklaring euthanasie levenslang geldig.....	33
Petitieplatform.....	35

WOORD VOORAF

Beste lezer,

Op 13 oktober 2020 werd ik, in opvolging van Patrick Dewael, benoemd tot Kamervoorzitster. Het is een eer om de eerste vrouw te zijn die deze functie bekleedt sinds de onafhankelijkheid van ons land. De voorbije 190 jaar volgden 51 mannen elkaar op in die functie. Ik wil deze vooruitgang opdragen aan alle vrouwen en mannen die zich inzetten om de wereld te veranderen. Om de gelijkheid van mannen en vrouwen te verankeren in onze samenlevingen.

Het is een eer ten dienste te staan van dit huis van de democratie, dat de wereld van morgen moet voorbereiden. Er staat veel op het spel: de toekomst van de gezondheidszorg, de duurzame relance van

de economie, de strijd tegen armoede en elke vorm van discriminatie, veiligheid, de bestendiging van ons socialezekerheidsstelsel en onze pensioenen, de verdediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, de strijd tegen de klimaatopwarming, de digitalisering, de positionering van ons land als het gaat over Europese en internationale uitdagingen...

In het licht van deze uitdagingen, is burgerparticipatie een prioriteit voor mij. Het Parlement moet op een nieuwe leest geschoeid en gemoderniseerd worden, om een plaats van actieve democratie te worden, open en participatief. We moeten openstaan voor burgers die, samen met ons, willen debatteren over de grote maatschappelijke vragen en wetgevende initiatieven willen lanceren. Zo bouwen we samen aan de toekomst. Hoe kunnen we die openheid realiseren? Hoe kunnen we de jongeren en de minder jongeren tegemoet gaan? Daarover moeten we nadenken. Want de dynamiek en de kwaliteit van ons werk zullen ook worden afgemeten aan onze luisterbereidheid. Aan de mate waarin we ons initiatiefrecht delen met de burgers, onze samenleving moderniseren en een brede dialoog tot stand brengen.

Aan deze projecten wil ik graag samen met u werken. En ondertussen wens ik u allen veel plezier bij het lezen van dit magazine.

Eliane Tillieux

Voorzitster van de Kamer van volksvertegenwoordigers

Een nieuwe regering

Regering op Belgium.be

Op 1 oktober 2020 legden de leden van de regering-De Croo de eed af bij de Koning. De nieuwe regering is een coalitie van Open Vld, MR, PS, sp.a, CD&V, Ecolo en Groen. Daarmee heeft ons land, zowat anderhalf jaar na de parlementsverkiezingen van 26 mei 2019, eindelijk weer een regering met volheid van bevoegdheid. Premier Alexander De Croo kwam diezelfde dag naar de Kamer (die uitzonderlijk vergaderde in het Europees Parlement) voor zijn regeringsverklaring. Na het debat over de regeringsverklaring op 2 oktober kreeg de nieuwe regering op 3 oktober 2020 het vertrouwen van de Kamer.

De federale regering

Artikel 99 van de Grondwet bepaalt dat de federale regering ten hoogste 15 ministers telt, de eerste minister inbegrepen. De eerste minister uitgezonderd, telt ze evenveel Nederlandstalige als Franstalige ministers. Volgens artikel 104 van de Grondwet kunnen ook staatssecretarissen deel uitmaken van de federale regering. Een staatssecretaris wordt toegevoegd aan een minister.

De federale regering kan voor maximaal vijf jaar aan de macht blijven, of tot aan de volgende parlementsverkiezingen. De nieuwe regering kan in dit geval dus nog aan de macht blijven uiterlijk tot

aan de verkiezingen van mei 2024. De regering kan aan de slag gaan zodra ze het vertrouwen heeft gekregen van de Kamer. Maar het vertrouwen dat de regering bij haar aantreden krijgt, is niet onherroepelijk. De Kamer kan te allen tijde het vertrouwen in de regering opzeggen.

Vivaldi

De regering-De Croo bestaat uit Open Vld, MR, PS, sp.a, CD&V, Ecolo en Groen. Vier politieke families dus, liberalen, socialisten, christendemocraten en groenen en wordt om die reden ook wel Vivaldi-regering genoemd, verwijzend naar hét meesterwerk van de Italiaanse componist, de vier seizoenen.

Alexander De Croo

Eerste minister

Pierre-Yves Dermagne*

Economie en Werk

Sophie Wilmès*

Buitenlandse en Europese zaken
Buitenlandse Handel
Federale culturele instellingen

Georges Gilkinet*

Mobiliteit

Vincent Van Peteghem*

Financiën
Bestrijding fiscale fraude
Coördinatie fraudebestrijding

Frank Vandenbroucke*

Sociale zaken
Volksgezondheid

Petra De Sutter*

Ambtenarenzaken
Overheidsbedrijven
Telecommunicatie
Post

Vincent Van Quickenborne*

Justitie
Noordzee

David Clarinval

Middenstand - Zelfstandigen
KMO's - Landbouw
Institutionele hervormingen
Democratische vernieuwing

Karine Lalieux

Pensioenen
Maatschappelijke integratie
Personen met een beperking
Armoedebestrijding
Beliris

* Vice-eersteminister

MINISTER

Eedaflegging

De regering-De Croo telt een aantal leden die tot 1 oktober 2020 lid waren van de Kamer. Maar niemand mag tegelijk lid zijn van het Parlement en van de regering. De scheiding der machten is immers één van de basisbeginselen van onze

rechtsstaat. Kamerleden die tot minister of staatssecretaris benoemd worden, worden in de Kamer voor de duur van hun mandaat vervangen door een opvolger. Op 1 oktober, net voor premier De Croo zijn regeringsverklaring voorlas, legden 7 nieuwe Kamerleden – vervangers – de eed

af. De nieuwe samenstelling van de Kamer vind je in het midden van dit magazine.

Een bijzondere locatie

De regeringsverklaring, het debat daarover en de vertrouwensstemming behoren tot de belangrijkste momenten

Ludivine Dedonder
Defensie

Zakia Khattabi
Klimaat – Leefmilieu
Duurzame ontwikkeling
Green Deal

Annelies Verlinden
Binnenlandse zaken
Institutionele hervormingen
Democratische vernieuwing

Meryame Kitir
Ontwikkelingssamenwerking
Grote steden

Tinne Van der Straeten
Energie

MINISTER

Thomas Dermine
Relance
Strategische investeringen
Wetenschapsbeleid

Mathieu Michel
Digitalisering
Administratieve vereenvoudiging
Privacy – Regie der gebouwen

Sarah Schlitz
Gendergelijkheid
Kansengelijkheid
Diversiteit

Sammy Mahdi
Asiel en Migratie
Nationale Loterij

Eva De Bleeker
Begroting
Consumentenbescherming

STAATSECRETARIS

van de parlementaire werking. Het is dan ook heel belangrijk dat alle 150 Kamerleden daarbij fysiek aanwezig kunnen zijn. Maar met 150 in eenzelfde ruimte aanwezig zijn, is sinds het begin van de coronacrisis niet meer evident. Zoals je verder in dit magazine leest, heeft de Kamer haar werking moeten aanpassen. Sindsdien vinden de plenaire vergaderingen van de Kamer plaats in aanwezigheid van een beperkt aantal Kamerleden. Om uitzonderlijk toch met 150 leden samen te kunnen vergaderen, keek de Kamer uit naar een grotere zaal en kwam zo bij het Europees Parlement terecht. Daar is plaats voor ruim 750 parlementsleden, ruimte genoeg dus.

Een vrouw als Kamervoorzitter: een primeur!

Op 13 oktober 2020 verkozen de Kamerleden Eliane Tillieux tot nieuwe Kamervoorzitster en daarmee schreven ze geschiedenis. Het is immers de allereerste keer dat de Kamervoorzitster een vrouw is. De Kamervoorzitster vertegenwoordigt de Kamer als instelling en voert het woord uit naam van de Kamer. In overleg met de voorzitters van de politieke fracties regelt en coördineert ze de werkzaamheden van de Kamer. De Kamervoorzitster opent en sluit de plenaire vergadering, ziet tijdens de plenaire vergadering toe op de ordehandhaving en op de naleving van het Reglement van de Kamer.

www.dekamer.be

- De regeringsverklaring > [integraal verslag van 1 oktober 2020](#)
- Bespreking regeringsverklaring > integraal verslag van 2 oktober 2020
[> Deel 1](#) [> Deel 2](#) [> Deel 3](#)
- [Vertrouwensstemming](#) > [integraal verslag van 3 oktober 2020](#)

1 oktober 2020	De regeringsleden leggen de eed af bij de Koning
1 oktober 2020	Regeringsverklaring voor de Kamer
1 oktober 2020	De regering vraagt het vertrouwen van de Kamer
2 oktober 2020	De lijst met regeringsleden en hun bevoegdheden wordt gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad
2 oktober 2020	De plenaire vergadering van de Kamer bespreekt de regeringsverklaring
3 oktober 2020	De regering-De Croo krijgt bij stemming het vertrouwen van de Kamer
Vanaf 3 oktober 2020	De regeringsleden zenden hun beleidsverklaring over aan de Kamer Die wordt besproken in de bevoegde Kamercommissie(s)

COVID-19 :

Een ongeziene crisis

Februari 2020: alle hens aan dek! Het coronavirus heeft Europa bereikt. Het SARS-COV2 virus, dat al sinds december 2019 in China en andere Aziatische landen lelijk huishield, zou ons leven compleet overhoophalen.

Afstand houden, handen wassen, masker dragen, lockdown, telewerk, economische werkloosheid enerzijds,... Exponentiële stijging van het aantal besmettingen, testingsysteem, ernstig zieken, verzadiging van de ziekenhuizen en hun afdeling intensieve zorgen anderzijds... de gevolgen van de coronacrisis waren enorm en ontzagen niemand.

Op het politieke toneel was de regering Wilmès op dat ogenblik een regering van lopende zaken. Concreet: de regering mocht alleen beslissingen nemen betreffende het dagelijkse beheer, lopende zaken en dringende kwesties. Om een crisis van formaat te beheren, volstond dat niet. En dus kwam premier Sophie Wilmès op dinsdag 17 maart 2020 naar de Kamer om, voor een periode van zes

maanden, het vertrouwen van de Kamer te vragen. Twee dagen later kreeg ze dat vertrouwen via een stemming die best wel op een ongebruikelijke manier georganiseerd werd: niet elektronisch, maar op papier, en dat vanuit drie verschillende zalen. Coronaproof.

De federale regering werd zo een regering met volheid van bevoegdheid. Voortaan kon ze alle beslissingen nemen die ze nodig achtte, op voorwaarde dat die verband hielden met de coronacrisis. Voor alle andere domeinen bleef de regering 'in lopende zaken'.

Op 26 en 27 maart 2020 zette de Kamer een volgende stap: ze kende voor een periode van drie maanden bijzondere machten toe aan de federale regering. Daardoor kon de regering – binnen een duidelijk afgebakend kader – snel optreden, via koninklijke besluiten, om de bestaande wetgeving aan te passen of te vervullen, zonder via het Parlement te moeten passeren.

De Kamer bleef evenwel niet werkloos toezien. Verre van zelfs. De Kamer bleef de federale regering controleren, ook al had die bijzondere machten gekregen. Om de handelingen van de regering in het kader van de coronacrisis te controleren, richtte de Kamer de COVID-19-commissie op. De ministers bleven naar de Kamer komen, soms weliswaar via videoconferentie, om te antwoorden op de vragen van de Kamerleden: in de commissievergaderingen zowel als in de plenaire vergadering.

De Kamer ging ook door met haar wetgevend werk. Ze besprak tal van wetsontwerpen en wetsvoorstellen, sommige verband houdend met de gevolgen van de coronacrisis, andere niet. De werkzaamheden van de Kamer vielen nooit stil, ondanks de drastische coronamaatregelen die we toen – en vandaag nog altijd – moesten naleven. De Kamer is erin geslaagd haar werkwijze aan te passen met soepelheid en creativiteit. De nieuwe manier van werken zal voor de Kamer, zoals voor de meesten onder ons, ongetwijfeld ook na de crisis sporen nalaten.

De 'COVID-19-commissie'

Bijzondere machten onder de loep

Geconfronteerd met die immense coronacrisis, moest de regering snel actie ondernemen in een aantal domeinen. Ze moest uiteraard maatregelen nemen op het stuk van gezondheidszorg, maar ook op economisch, sociaal en gerechtelijk vlak. Dat is de belangrijkste reden waarom het Parlement de regering toegestaan heeft om bijzonderemachtenbesluiten uit te vaardigen, voor een beperkte duur en binnen een welomschreven kader. Maar dat betekende zeker niet dat de regering kon handelen zonder parlementaire controle.

Toen het Parlement de regering toestemming gaf om een beroep te doen op bijzondere machten, werd meteen ook de COVID-19-commissie in het leven geroepen om erop toe te zien dat de

regering die machten correct toepaste. In die commissie hebben de ministers toelichting gegeven bij de koninklijke besluiten die ze hebben uitgevaardigd om de crisis het hoofd te bieden, en hebben ze geantwoord op de vragen van de Kamerleden.

Concrete aangelegenheden die alle burgers aanbelangen

De commissie, voorgezeten door Servais Verherstraeten (CD&V), nam de bijzonderemachtenbesluiten onder de loep. Die hadden betrekking op zeer concrete thema's, zoals het corona-ouderschapsverlof en de consumptiecheque. Ook het hypothecair krediet kwam aan bod tijdens een gedachtewisseling, opnieuw een erg

belangrijk thema voor de burger en de consument. Het koninklijk besluit was het resultaat van onderhandelingen tussen de bevoegde ministers, de Nationale Bank en de financiële sector. In het KB is bepaald dat, voor een hypothecair krediet met onroerende bestemming, de kredietnemer de verlenging van de looptijd of de tijdelijke opschorting van de betaling kan vragen, mits er voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moest er sprake zijn van inkomensverlies door de coronacrisis en mochten er geen achterstallige betalingen zijn op 1 februari 2020.

Vereenvoudigde procedures voor tijdelijke werkloosheid

Voorts moest men door de coronacrisis in bepaalde sectoren veel vaker dan gebruikelijk zijn toevlucht nemen tot het

stelsel van tijdelijke werkloosheid. Om de toevloed van uitkeringsaanvragen op te vangen heeft de regering beslist om de voorwaarden voor tijdelijke werkloosheid ingevolge de coronacrisis te versoepelen en te vereenvoudigen. De werknemer hoefde geen wachttijd meer te doorlopen om de uitkering te ontvangen en het bedrag van die uitkering werd opgetrokken van 65 % tot 70 % van het gemiddelde dagloon.

Ook voor de talloze zelfstandigen, die hun activiteiten volledig of gedeeltelijk moesten stopzetten, werden er steunmaatregelen genomen. Denk maar aan het overbruggingsrecht: een vervangingsinkomen waarmee hun financiële moeilijkheden deels opgevangen kunnen worden. Dat recht werd aangepast

door een wet die eind maart 2020 in de Kamer aangenomen werd. Het werd vervolledigd en verlengd door verschillende bijzonderemachtenbesluiten. Concreet werd er een overbruggingsrecht ter ondersteuning van de heropstart ingevoerd voor zelfstandigen die hun activiteiten hervat hebben na de lockdown en kunnen aantonen dat ze minstens 10 % minder omzet draaiden dan in hetzelfde kwartaal van 2019. Die laatste maatregel is onder meer gericht op de horeca, de cultuursector, de evenementensector en de sportsector. Door het aanhouden van de crisis werden sommige maatregelen aangepast of verlengd.

Verlengde termijnen

De COVID-19-controlecommissie boog zich ook over zeer nuttige maatregelen

om termijnen op economisch, gerechtelijk en sociaal vlak te verlengen. Zo werden de sociale verkiezingen, die in zo'n 7000 bedrijven gehouden worden, uitgesteld tot eind 2020, terwijl ze normaal in mei 2020 moesten plaatsvinden.

Een laatste taak

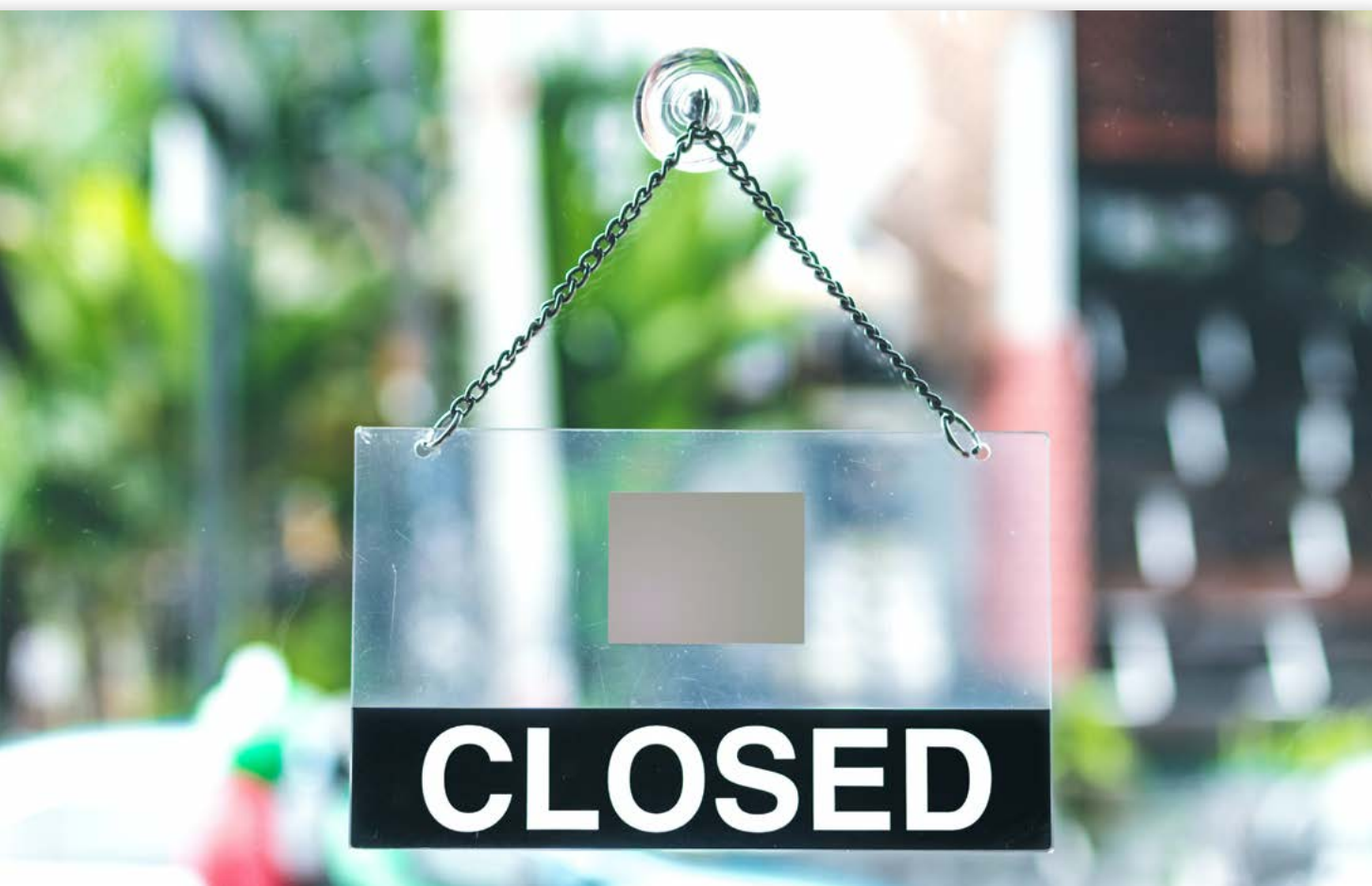
De periode met bijzondere machten is intussen voorbij. Wat moet de commissie nu nog doen? De Kamer moet de bijzonderemachtenbesluiten bekrachtigen, zodat ze gelijkgesteld worden met een wet (er wordt vaak gesproken over "bekrachtigingswetten"). Daartoe bespreekt de controlecommissie, in aanwezigheid van de eerste minister, twee globale wetsontwerpen. Zodra de Kamer die ontwerpen aangenomen heeft, eindigt het mandaat van de commissie.

Bijzondere machten: wat zijn dat?

In uitzonderlijke omstandigheden kan het Parlement aan de regering het recht verlenen de bestaande wetgeving te vervolledigen, te wijzigen, te schrappen of te vervangen, ook al is dat normaal gezien de bevoegdheid van het Parlement. Men spreekt in dat geval van 'bijzondere machten' die aan de regering verleend worden. De belangrijkste doelstelling hiervan: ervoor zorgen dat de regering in een crisissituatie snel en efficiënt kan optreden, zonder de klassieke parlementaire procedure te moeten volgen, die meer tijd in beslag neemt. Dat wil niet zeggen dat de regering over een absolute beslissingsmacht beschikt. In de wet die de bijzondere machten toekent, wordt de reikwijdte van de aan de regering verleende machten strikt afgebakend (de betrokken aangelegenheden en de nagestreefde doelstellingen) en worden deze machten in de tijd beperkt. De Kamer behoudt ook haar bevoegdheid op het stuk van controle van de uitvoerende macht. Ze heeft bijgevolg de mogelijkheid de ministers te ondervragen en te interpellieren.

Je leest meer over de bijzondere machten in de speciale editie van ons magazine (beschikbaar op www.dekamer.be > publicaties)

De COVID-19-crisis bezorgde de Kamer veel wetgevend werk

Op de voorgaande bladzijden spraken we over de bijzonderemachtenbesluiten. Daarnaast heeft de Kamer ook zelf heel wat teksten aangenomen naar aanleiding van de COVID-19-crisis. Het gaat bijvoorbeeld over de compensatie van inkomstenverlies door de stillegging van de economische activiteit, de invoering van maatregelen om de instellingen in staat te stellen verder te werken, het verschuiven van wettelijke deadlines die niet gehaald konden worden of de ondersteuning van specifieke sectoren. De Kamer heeft flink wat werk verzet, met als resultaat dat er meer dan 50 teksten aangenomen werden.

De Kamer heeft niet getalmd. De eerste tekst met betrekking tot de COVID-19-crisis – de tekst in verband met het overbruggingsrecht – werd al op 18 maart 2020 aangenomen, slechts enkele dagen na de aankondiging van de algemene lockdown.

De genomen maatregelen vallen grosso modo uiteen in twee categorieën: maatregelen om het inkomstenverlies als gevolg van de lockdown en de daaruit voortvloeiende financiële onzekerheid te ondervangen, en diverse maatregelen om onze instellingen in staat te stellen door te werken: aanpassing van procedures of opschuiven van wettelijke deadlines. Hieronder zoomen we in op enkele teksten.

Een reddingsboei voor zelfstandigen

Het overbruggingsrecht is niet nieuw. Het is een vervangingsinkomen waarop een zelfstandige gedurende maximaal twaalf maanden aanspraak kan maken wanneer hij zijn activiteit stopzet wegens een faillissement, financiële problemen of een gedwongen stopzetting, voor zover er aan bepaalde voorwaarden is voldaan. De zelfstandige behoudt dan zijn rechten op het stuk van de ziekte- en invaliditeitsverzekering zonder dat hij zijn bijdragen moet betalen. De toegang tot dat recht werd allereerst uitgebreid: een onderbreking van minstens 7 opeenvolgende dagen volstaat voortaan om in aanmerking te komen voor een financiële

vergoeding die in verhouding staat tot de duur van de sluiting. Er werd ook in een overbruggingsrecht voorzien in het kader van de coronacrisis: de zelfstandigen op wie de maatregelen inzake sluiting of beperkingen van toepassing zijn, kunnen aanspraak maken op het volledige maandelijkse bedrag van het overbruggingsrecht, met als enige voorwaarde dat ze sociale bijdragen verschuldigd zijn. Dat recht werd ondertussen verlengd tot 31 december 2020.

Het hoofd boven water houden

Er werd een hele batterij maatregelen genomen om bedrijven en particulieren te helpen om de financiële moeilijkheden als gevolg van de crisis het hoofd te bieden. Zo mogen particulieren die door de crisis inkomstenverlies lijden de aflossing van een consumentenkrediet, van een aankoop op afbetaling of van een hypotheeklening die niet werd aangegaan voor de aankoop van onroerend goed uitstellen (met drie tot hooguit zes maanden).

Voorts wordt er op kredietgebied tijdelijk een staatswaarborg geboden voor de kredieten die aan levensvatbare bedrijven, aan kmo's, aan zelfstandigen en aan vzw's verleend worden. Dat betekent dat de Staat bijspringt als bepaalde leningen niet kunnen worden afgelost aan de bank. De bank is daardoor niet de enige die een risico op zich neemt en zal dus minder terughoudend zijn om een krediet toe te kennen.

Er werden ook fiscale maatregelen genomen om gezinnen en bedrijven te steunen. Zo kunnen de COVID-19-premies die door de Gemeenschappen, Gewesten, provincies of gemeenten toegekend werden, vrijgesteld worden van

inkomstenbelasting. Daarnaast worden tot 120 uren die tussen 1 april en 30 juni 2020 werden gemaakt, vrijgesteld van inkomstenbelasting. Zelfstandigen en bedrijven kunnen de geraamde verliezen voor 2020 dan weer in mindering brengen van de verschuldigde belasting voor het jaar 2019 en zo meer liquiditeiten in kas houden.

De Kamer wilde ook de gehospitaliseerde coronapatiënten beschermen, die al een zware fysieke tol betalen. De kosten voor het dringende ziekenvervoer, ereloon-supplementen of kosten die niet gedekt worden door de verzekering mogen hun niet aangerekend worden.

Uitstel en aanpassingen waren nodig

Voorts moesten er in verschillende wettelijke procedures, zoals tuchtprocedures, termijnen opgeschort of verlengd worden. De koopjesperiode werd met een maand uitgesteld zodat de handelaars hun zomervoorraad in juli zonder afprijzing van de hand konden doen. Op

sociaalrechtelijk vlak wordt de opzeggingstermijn opgeschort bij ontslag door de werkgever vóór of tijdens de periode van tijdelijke werkloosheid ingevolge corona.

Ook op juridisch vlak werden er procedures aangepast – zoals het gebruik van videoconferentie, de afschaffing van de verplichte aanwezigheid van getuigen bij het verlijden van bepaalde akten en de beslissing om meer gebruik te maken van elektronische documenten. Dit alles om te voorkomen dat mensen zich moeten verplaatsen of met velen tegelijk aanwezig zijn in dezelfde ruimte.

Een zwaar getroffen sector

Op 28 mei 2020 werden liefst zestien vertegenwoordigers van de cultuur- en evenementensector gehoord op een historische hoorzitting van de commissie Sociale Zaken. Ze getuigden er over de problemen waarmee ze te maken krijgen, niet alleen door de coronacrisis, maar ook in het algemeen in hun dagelijks leven als kunstenaar of technicus.

Er wordt vaak gesproken over een 'kunstenaarsstatuut', maar kunstenaars vallen niet onder een speciaal sociaal statuut. In werkelijkheid gelden er voor hen specifieke voorwaarden om recht te hebben op een werkloosheidsuitkering en om dat recht te behouden. Daarvoor moeten ze aantonen dat ze een aantal dagen gewerkt hebben. De cultuursector werd echter helemaal stilgelegd tijdens de lockdown. De activiteiten konden intussen deels hervat worden, zij het nog altijd onder zeer beperkende voorwaarden. Om die situatie aan te pakken nam de Kamer op 9 juli 2020 een tekst aan waardoor de periode tussen 13 maart 2019 en 13 maart 2020 als referteperiode beschouwd wordt voor de berekening van hun prestaties. Kunstenaars moesten minstens twintig werkdagen met artistieke activiteiten (of 10 artistieke of technische activiteiten) tijdens die periode, voorafgaand aan de coronacrisis, kunnen aantonen. Bovendien mag hun werkloosheidsuitkering gecumuleerd worden met auteursrechten of gelijksoortige rechten. Die tijdelijke maatregelen gelden tot 31 december 2020 en kunnen indien nodig verlengd worden.

Richtlijnen voor de regering

In deze buitengewone periode nam de Kamer ook een aantal voorstellen van resolutie aan. Ter herinnering: in een resolutie worden er verzoeken geformuleerd aan de regering, die niet verplicht is om die in praktijk te brengen. Er zijn tal van resoluties aangenomen. Zo heeft de Kamer in een resolutie over de tracingapp richtlijnen geformuleerd ten aanzien van de regering, die uitvoerig besproken werden in de commissie. Er werd ook gevraagd om de horecasector te ondersteunen. In een andere resolutie werd de regering ertoe opgeroepen ervoor te pleiten om op Europees niveau een COVID-19-pool te creëren om de data, kennis en technologie die nuttig zijn voor de aanpak van de COVID-19-pandemie vrij te delen en om een internationaal onderzoek in te stellen naar de oorzaken van de crisis. Daarnaast ging er bijzondere aandacht naar huiselijk geweld en geestelijke gezondheid, twee problematische issues tijdens de lockdown.

De Kamer heeft dus belangrijk en noodzakelijk wetgevend werk verricht – en zal dat blijven doen – om de gevolgen van de coronacrisis op te vangen in de domeinen waarvoor ze bevoegd is.

18 maart 2020: ons land ging in lockdown. We moesten onze verplaatsingen beperken tot het strikt noodzakelijke. Werknemers moesten in de mate van het mogelijke overschakelen op telewerk. De scholen waren enkele dagen eerder al overgeschakeld op afstandsonderwijs. Waar we toch in contact kwamen met anderen moest (moet) een veiligheidsafstand van 1,5 meter in acht genomen worden, enzovoort. *Du jamais vu*, we zullen het niet snel vergeten.

De coronamaatregelen hadden uiteraard ook gevolgen voor de werking van het Parlement. De 150 Kamerleden laten vergaderen in de plenaire zaal, met respect voor de veiligheidsafstand, was niet mogelijk. Ook commissievergaderingen met 17 Kamerleden, waarbij vaak ook parlementaire medewerkers aanwezig

Naar Document

www.dekamer.be

Overbruggingsrecht > doc 1090

Naar Document

www.dekamer.be

Ondersteuning van de cultuursector > doc 1154

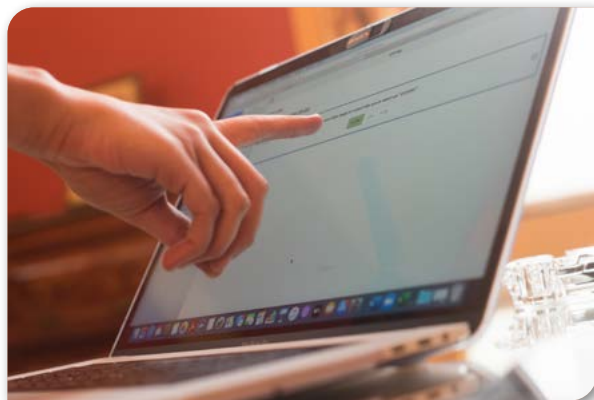

De Kamer paste haar werkwijze en haar Reglement aan

zijn, waaraan soms externen deelnemen, waarbij ministers ondervraagd worden, konden amper *coronaproof* verlopen. Los van de vraag of onze politieke mandatarissen niet geacht worden in een dergelijke crisissituatie het goede voorbeeld te geven.

Voor heel wat werknemers was de overschakeling naar telewerk hoofdzakelijk een technische kwestie. Voor de Kamer

was het niet alleen een technische, maar ook een reglementaire kwestie. De parlementaire werkzaamheden moeten immers volgens strikte regels verlopen. Die regels en procedures zijn vastgelegd in het Reglement van de Kamer. Het Reglement bepaalt onder meer onder welke voorwaarden de commissies en de voltallige Kamer geldig kunnen vergaderen, wanneer een stemming geldig is, enzovoort.

De Kamer besliste om de commissievergaderingen grotendeels via videoconferentie te laten verlopen en om slechts een beperkt aantal leden per politieke fractie toe te laten tot de plenaire vergadering. Om de 150 Kamerleden

“

De coronacrisis heeft gemaakt dat de meeste commissievergaderingen plaatsvinden via videoconferentie (Zoom). Ondertussen is de nieuwe manier van werken al goed ingeburgerd bij de commissiesecretarissen. Vooral voor hoorzittingen biedt videoconferentie een aantal voordelen. Zo dienen de sprekers (die soms ook uit het buitenland komen) zich niet meer te verplaatsen naar de Kamer, wat goed is voor het milieu. Het ziet er dan ook naar uit dat in de toekomst het gebruik van videoconferentie alleen maar zal toenemen.

Tom De Geeter, commissiesecretaris

te kunnen laten stemmen, moe(s)t er bovendien worden gewerkt met een systeem van elektronische stemming op afstand. Voor de Kamerleden en het personeel was dat een heuse omschakeling. Voor de direct betrokken personeelsleden werd het een helse klus om dat alles in een mum van tijd voor mekaar te krijgen. Maar het lukte.

Om de parlementaire werkzaamheden in aangepaste vorm geldig te laten verlopen, moest de Kamer haar Reglement aanpassen. Al daags na het begin van de lockdown diende de Kamervoorzitter een voorstel in. Daarin werd onder meer opgenomen dat elke stemming

“

elektronisch kan worden gehouden en dat de leden die hun stem elektronisch (vanop afstand) uitbrengen, beschouwd worden als fysiek aanwezig.

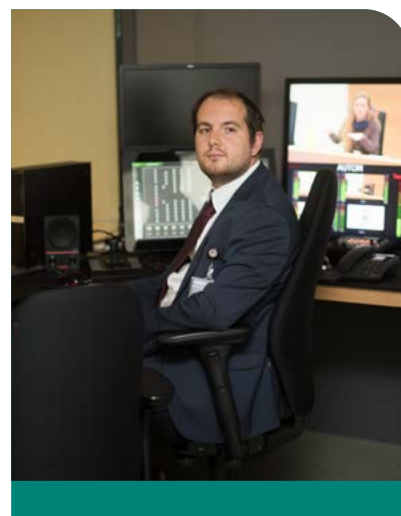
De voltallige Kamer nam het voorstel tot wijziging van het Reglement '...ten gevolge van een ernstige en uitzonderlijke toestand die de volksgezondheid bedreigt en die het Kamerleden verhindert om fysiek aanwezig te zijn.' aan op 26 maart 2020.

De gewijzigde procedure mag alleen in uitzonderlijke omstandigheden worden toegepast. Het is aan de Conferentie van voorzitters, het voornaamste besluitvormingsorgaan van de Kamer waarin alle politieke fracties vertegenwoordigd zijn, om bij consensus te beslissen of aan die voorwaarde voldaan is.

"Zoals velen onder u snak ik naar een terugkeer naar de normaliteit. Dat iedereen weer aanwezig mag zijn in dit halfroond. Want niets zal ooit het live debat kunnen vervangen", zei toenmalig Kamervoorzitter Dewael tijdens een videoboodschap op 21 juli, naar aanleiding van de – uiteraard ook ongewone – nationale feestdag.

We zijn elke dag op het terrein en passen ons gemakkelijk aan wisselende omstandigheden aan. De nieuwe manier van werken vereiste zeker extra aandacht. Wat vroeger aanwezig zijn, ervoor zorgen dat er ontsmettingsgels zijn, wat meer aandacht voor de activering van micro's door de combinatie van live vergaderen en teleconferentie.... Maar dat wende snel.

Jeroen Koekoekx, bode-operator

“

Sinds maart hebben we al meer dan 700 Zoomvergaderingen achter de rug. Zeker in de eerste maanden lag de focus van ons werk op de ondersteuning van Zoom. Ondertussen zijn het vooral de commissiesecretarissen die Zoomvergaderingen begeleiden. Wij doen wel nog de initiële setup en problemsolving. Door het succes van Zoom wordt dit ook een blijver denken wij.

Zoubeyer Hajlaoui, IT-cel media

“

We zorgden ervoor dat iedereen op heel korte termijn kon telewerken en werkten mee aan het e-voting project. Dat zorgt ervoor dat alle Kamerleden, ongeacht waar ze zich bevinden, kunnen stemmen in een beveiligde omgeving. Uitleggen hoe het werkt, antwoorden op vragen, problemen oplossen in realtime... niet altijd makkelijk, maar het project werd een succes.

Helpdesk

Bijzondere commissie

Webpagina commissie

houdt aanpak van de COVID-19-crisis tegen het licht

"De aanpak van een crisis moet altijd geëvalueerd worden. Dat is een van de basisbeginselen van crisisbeheer." Aan het woord is Kamerlid Robby De Caluwé (Open Vld). Hij is sinds 2 juli 2020 voorzitter van de bijzondere commissie die moet onderzoeken hoe ons land de COVID-19-crisis heeft aangepakt. We vroegen hem onder meer naar een stand van zaken.

U werd begin juli aangesteld als voorzitter van deze bijzondere commissie. Wat hoopt u tegen het eind van het jaar te bereiken?

R. De Caluwé: We hadden gehoopt om met deze bijzondere commissie al een aantal aanbevelingen te kunnen doen voor een tweede golf, maar die is er sneller gekomen dan gedacht. We hopen in elk geval tegen het einde van het jaar al enkele aanbevelingen te kunnen doen voor de verdere aanpak van de crisis. Tegen dan zitten we midden in het griepseizoen en zal het zeker bijzonder druk worden in de ziekenhuizen. Maar eigenlijk wil deze bijzondere commissie aanbevelingen doen voor de aanpak

van een pandemie in het algemeen. Hoe bereid je je bijvoorbeeld optimaal voor op de beschikbaarheid van medisch materiaal en medische hulpmiddelen, niet wetende wat die volgende pandemie zal inhouden. Bij het begin van de coronacrisis was er een tekort aan mondmaskers, maar bij een volgende pandemie hebben we misschien geen mondmaskers nodig, maar iets anders...

We weten nu dat we nog enige tijd met het virus zullen moeten leven. Is het niet te vroeg om de aanpak te evalueren?

R. De Caluwé: Dat is een terechte vraag. Natuurlijk moet de aanpak van een crisis altijd geëvalueerd worden. Dat is een van de basisbeginselen van crisisbeheer, en tussentijdse evaluaties horen daar bij. Het is inderdaad vreemd dat we proberen een globale evaluatie te maken terwijl de crisis nog aan de gang is. Maar het is wel goed dat de commissie samengesteld is, en op elk ogenblik kan doen wat moet.

© Belga Image

Drie van de vier experts tijdens de vergadering van de bijzondere commissie op 4 sept. 2020

Aan de oprichting van de commissie ging een fel debat vooraf. Hebben we een bijzondere commissie of een onderzoekscommissie nodig. Wat waren de belangrijkste redenen om toch voor een bijzondere commissie te kiezen?

R. De Caluwé: Een onderzoekscommissie heeft bijna het statuut van een recht-bank. Als je dan mensen uitnodigt voor een hoorzitting heeft dat al een meer dreigend karakter, terwijl op dit ogenblik niets erop wijst dat iemand een strafbaar feit zou hebben gepleegd. Daarom hebben we gekozen voor een bijzondere commissie, wat ook veel mogelijkheden biedt. Wat een bijzondere commissie niet kan, is een externe die weigert te komen spreken voor de commissie toch opvorderen. Een ander verschil met een onderzoekscommissie is dat personen die komen getuigen voor een bijzondere commissie, de eed niet hoeven af te

leggen. Maar ik ben ervan overtuigd dat een bijzondere commissie, door het feit dat ze minder bedreigend overkomt, ons in deze situatie meer vooruit zal helpen. De mensen zullen opener praten. En ik ben ervan overtuigd dat we de documenten die we opvragen zullen krijgen. We hebben al 40 000 documenten ontvangen, van administraties, van ministeriële kabinetten, agenda's van ministers.... En daar kunnen in de loop van de volgende maanden nog documenten bij komen.

De commissie zal werken rond een aantal inhoudelijke thema's.

R. De Caluwé: Onze werkzaamheden betreffen een gigantische crisis. Om ervoor te zorgen dat alles wat onderzocht moet worden ook effectief aan bod komt, werken we met inhoudelijke thema's. We bekijken onder meer het pre-coronatijdperk. In 2009 heeft de toenmalige minister van volksgezondheid

al een pandemieplan opgemaakt. We gaan dat plan analyseren, nagaan welke elementen daaruit we eigenlijk hadden moeten toepassen, en waar het plan moet worden bijgestuurd. We analyseren ook de internationale context van de crisis, die in China begonnen is, ruim een maand voordat het virus in Europa opdook. Aan bod komen ook de werking, omkadering en financiering van de zorgsector en het zorgpersoneel. In dat verband zullen we mensen van het terrein horen, verpleegkundigen, ziekenhuisdirecteurs, enz. Verder is er het aspect van de aanschaf, de productie en verdeling van beschermings- en testmateriaal, en tracing. Ten slotte is er de communicatie. Waarover is er gecommuniceerd? Waarom is er gecommuniceerd op die manier en niet anders? Het communicatielink zal eigenlijk als rode draad doorheen ons werk lopen.

Hoe ziet de timing van de commissie eruit?

R. De Caluwé: Aanvankelijk was het de bedoeling om het eindverslag na negen maanden klaar te hebben. Maar onze werkzaamheden zullen afhangen van het verdere verloop van de pandemie. We moeten ook bekijken hoe het vaccin verdeeld wordt, hoe de vaccinatie aangepakt wordt... Die aspecten laten zich voorlopig moeilijk *timen*. Maar het blijft onze ambitie om tegen juni 2021 al heel ver te staan.

Hebt u contacten met de COVID-commissies in de andere parlementen?

R. De Caluwé: Inderdaad, we houden elkaar op de hoogte van onze werkzaamheden. Er is ook een contact met de bevoegde commissie in Frankrijk. We kunnen ongetwijfeld veel leren van elkaars aanpak.

Financiële middelen Zorgpersoneelfonds

Ze staan op ons netvlies gebrand: de vele duizenden landgenoten die vanaf midden maart elke avond klokslag acht uur applaudisseerden voor de 'helden van de zorg'. Een mooi gebaar. Maar met de coronacrisis groeide ook het besef dat het zorgpersoneel nood heeft aan meer dan een symbolische geste.

De werkomstandigheden van het zorgpersoneel zijn niet bepaald gemakkelijk. Aan de ene kant neemt de werkdruk almaar toe: er zijn meer patiënten, de zorgen worden complexer, en daarbovenop komen nog de administratieve taken. Aan de andere kant leidt de onderfinanciering van de zorgsector tot een voortdurend tekort aan personeel. Kortom: steeds meer werk op steeds minder schouders. In België zorgt een verpleegkundige per etmaal voor bijna 11 patiënten, terwijl het Europese gemiddelde 9 bedraagt.

De gevolgen zijn pijnlijk duidelijk: enerzijds krijgen de patiënten minder goede zorgen, anderzijds komt de gezondheid van het zorgpersoneel zelf in gevaar. Het aantal gevallen van burn-out onder de verpleegkundigen neemt toe, en velen verlaten de zorgsector.

Om die vicieuze cirkel te doorbreken, stemde de Kamer vorig jaar een wet tot oprichting van een Zorgpersoneelfonds. Voor november en december 2019 werd 59 miljoen

euro voorzien om de werkgelegenheid in de medische zorgverlening te verhogen.

Met bijna eenparigheid van stemmen heeft de Kamer op 18 juni 2020 een wet aangenomen die het Zorgpersoneelfonds bestendigt en die vastlegt waaraan die extra middelen concreet kunnen worden besteed.

In 2020 wordt dat fonds alvast gespijsd met een bedrag van 402 miljoen euro.

Waaraan wordt het geld besteed?

Het grootste deel van dat bedrag dient om de werkgelegenheid in de gezondheidssector te verbeteren. Ziekenhuizen en medische centra zullen niet alleen

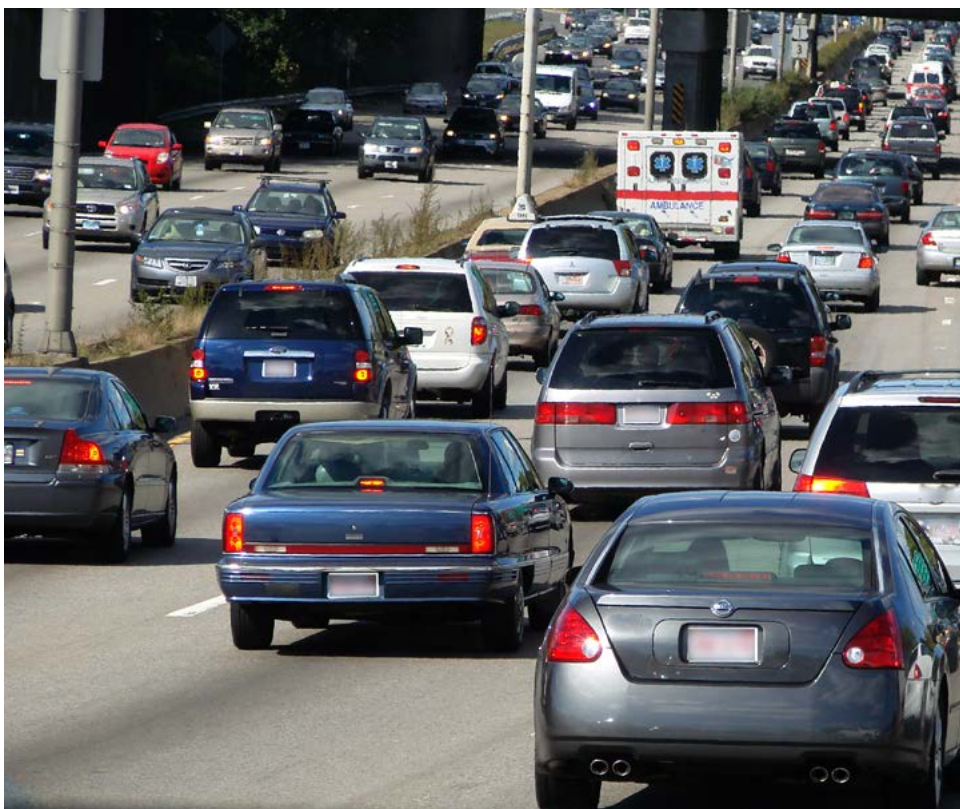
bijkomende werknemers met een zorgberoep in dienst kunnen nemen, maar ook ondersteunend personeel, zodat de zorgkundigen meer tijd hebben om de patiënten daadwerkelijk te verzorgen. Ook het aantal zelfstandige verpleegkundigen -vooral thuiszorgverleners- zal eindelijk toenemen.

Het andere deel van het bedrag dient om de gezondheidszorgberoepen aantrekkelijker te maken.

Opleidings- en mentorschapsprojecten zullen worden opgezet om belangstelling voor de zorgsector op te wekken, maar ook om de arbeidsvoorwaarden te verbeteren en zo te voorkomen dat personeelsleden de sector verlaten. Ook hier zullen -net als bij de verbetering van de werkgelegenheid- alle categorieën verpleegkundigen in aanmerking komen: ziekenhuispersoneel, thuiszorgpersoneel, personeel van de medische centra en verpleegkundigen in de zorgcentra na seksueel geweld.

Door de coronacrisis werden de verpleegkundigen nog zwaarder op de proef gesteld dan voordien. Maandenlang werkten ze in penibele omstandigheden. Maar ze hielden stand. Meer nog, ze bleven dag in, dag uit het beste van zichzelf geven.

Met de wet van 18 juni 2020 is in ieder geval een belangrijke stap gezet in de hoognodige opwaardering van hun sector. De wet bepaalt nog dat in 2021 de verdeelsleutel en de jobcreatie geëvalueerd zullen worden.

Wegcode

Een reddingsstrook voor prioritaire voertuigen

Je zit achter het stuur, het is heel druk op de weg en ineens hoor je ergens de sirene van een ziekenwagen... Waar komt het geluid vandaan? Moet ik uitwijken? Welke kant op? Elke chauffeur heeft het wel al eens meegemaakt. De invoering van een reddingsstrook in de wegcode moet klaarheid brengen.

Wanneer een prioritair voertuig dringend naar bijvoorbeeld een ziekenhuis of naar de plaats van een ongeval moet, is het voor de bestuurder van dat voertuig en voor de andere weggebruikers niet altijd duidelijk aan welke regels ze zich moeten houden. Het gebruik van de pechstrook, die op de drukste momenten soms wordt omgevormd tot 'spitsstrook', is niet zonder risico's. Op 11 juni 2020 nam de Kamer een wetsvoorstel aan om een reddingsstrook in te voeren voor prioritaire voertuigen. Dit nieuwe systeem is op 1 oktober 2020 in werking getreden.

Flotte doorgang voor hulpverleners

Na heel wat hoorzittingen (met brandweerlui, ambulanciers, het Vias Instituut, ...) kwamen de parlementsleden tot de volgende oplossing: in geval van filevorming moet er een reddingsstrook worden vrijgemaakt tussen de meest linkse rijstrook en de

diensten voor brandbestrijding, maar ook de militaire politie die Staatshoofden of regeringsleden escorteert). Dit principe bestaat al in tal van Europese landen (Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Groot-Hertogdom Luxemburg) en blijkt er goed te werken.

Geen verplichte stop meer bij rood licht

Op 9 juli 2020 nam de Kamer ook nog een reeks andere wijzigingen aan. Een daarvan heeft betrekking op verkeerslichten. Voortaan mogen prioritaire voertuigen wanneer hun sirene aanstaat, wat aangeeft dat het een noodsituatie betreft, een kruispunt bij rood licht oversteken aan gematigde snelheid als de situatie dat toelaat. Zij zijn dus niet meer verplicht te stoppen bij een rood licht. De wetgever was van oordeel dat volledig tot stilstand komen en dan weer vertrekken – terwijl het licht nog op rood staat – net oorzaak is van ongevallen.

Hetzelfde wetsvoorstel regelt ook het buitensporige gebruik van blauwe zwaailichten en sirenes. De wet stelt nu dat het blauwe zwaailicht bij niet-dringende opdrachten alleen mag worden gebruikt wanneer de opdracht dat rechtvaardigt. Ten slotte stelt artikel 5 dat prioritaire voertuigen die een dringende opdracht uitvoeren de Wegcode niet meer moeten naleven, met uitzondering van een aantal bepalingen die limitatief worden opgesomd (veiligheidsgordel dragen, bevelen van bevoegde agenten opvolgen,...). Aan de lijst met betrokken prioritaire voertuigen werden ook de hulpvoertuigen van Infrabel en van DOVO (de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen van het Belgisch leger) toegevoegd.

Aan deze nieuwe regels zullen ongetwijfeld sensibiliseringscampagnes worden gewijd zodat alle weggebruikers er vertrouwd mee geraken.

www.dekamer.be

Doorstroming prioritaire voertuigen > doc 589

Naar Document

www.dekamer.be

Invoering reddingsstrook > doc 814

Naar Document

rijstrook rechts daarvan (zie illustratie). De bestuurders moeten dus zoveel mogelijk naar links of naar rechts uitwijken, zodat er voldoende vrije ruimte ontstaat voor eventuele prioritaire voertuigen (bijv. ziekenwagens van de dienst 112,

12

2

21

ecolo
GROEN
werkt voor iedereen

12

Onafh.

1

REGE

REGERING

Eliane TILLIEUX

Kamervoorzitster

19

9

14

18

**VLAAMS
BELANG**

24

Onafh.

1

12

centre démocrate *humaniste*

5

'Wraakporno' strafbaar

Het komt meer voor dan we denken. Twee mensen hebben een relatie achter de rug, van korte of lange duur. En op een dag beslist een van hen, uit woede, uit jaloezie, uit wanhoop, of gewoon voor de fun... om seksueel expliciete foto's of opnames van zijn/haar ex publiek te maken. Met sociale media is dat in een handomdraai gebeurd. Maar de schade voor de andere is immens. De beelden kunnen het slachtoffer levenslang achtervolgen... tenzij er heel snel wordt opgetreden.

De Kamer nam op 16 april 2020 een wetsvoorstel aan om wat we gemakshalve – maar niet helemaal correct – 'wraakporno' noemen, strafbaar te maken. Alle Kamerleden stemden voor.

Tijdens de bespreking van het wetsvoorstel organiseerde de commissie Justitie een hoorzitting met vertegenwoordigers van de academische wereld, de advocatuur en de politie. Personen die de problematiek van dichtbij kennen.

Professor Catherine Van De Heyning (UAntwerpen) schetste de impact van de problematiek. "Het is in hoge mate een gendergerelateerd fenomeen: tot 90 % van de slachtoffers is vrouw. Uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat in 60 % van de gevallen de naam van het slachtoffer kenbaar wordt gemaakt. Het gevolg hiervan is dat 40 % tot 50 % van de slachtoffers online wordt belaagd. 30 % tot 40 % wordt er in het reële leven over aangesproken. 50 % van de slachtoffers heeft zelfmoordgedachten. De slachtoffers lijden sociale en professionele schade. Uit onderzoek blijkt dat de psychische impact dezelfde is als bij seksuele aanranding."

Het woord 'wraakporno' staat bewust tussen aanhalingstekens. Het woord kwam voor in de oorspronkelijke titel van het wetsvoorstel, maar werd vervangen omdat het maar een heel klein deel van de problematiek dekt. Uit onderzoek

blijkt namelijk dat wraak slechts in een beperkt aantal gevallen de reden voor de verspreiding is. Bovendien is wraak als drijfveer ook moeilijk aan te tonen in een gerechtelijk onderzoek. Ten slotte is het feit dat de verspreiding gebeurt zonder instemming van het slachtoffer veel belangrijker dan de intentie van de dader. 'Wraakporno' werd daarom vervangen door 'de niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames'. Dat is een hele mondvol, maar daar gaat het om: het feit dat de verspreiding gebeurt zonder instemming van de persoon die op de beelden te zien is. Bij minderjarigen geldt trouwens altijd een onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming.

De wet voorziet in strenge straffen. De strafbepalingen kunnen bovendien worden verzwaard wanneer de beelden worden verspreid met kwaadwillig opzet en uit winstbejag, of wanneer er minderjarigen in het spel zijn, wat vaak het geval is. Een overzicht:

Misdrijf	Celstraf en geldboete
Een foto of een beeld- of geluidsopname van een onthult persoon of een persoon die een expliciete seksuele daad stelt, toegankelijk maken of verspreiden, zonder de toestemming of buiten het medeweten van die persoon. Belangrijk: Het feit dat het slachtoffer instemde met het maken van de beelden doet niets af aan het misdrijf.	6 maanden tot 5 jaar
De feiten werden gepleegd met kwaadwillig opzet of uit winstbejag	1 jaar tot 5 jaar en 200 tot 10 000 euro
Het slachtoffer is een minderjarige van minstens 16 jaar (en er is sprake van kwaadwillig opzet of winstbejag)	5 jaar tot 10 jaar en 200 tot 10 000 euro
Het slachtoffer is jonger dan 16 jaar (en er is sprake van kwaadwillig opzet of winstbejag)	10 jaar tot 15 jaar en 200 tot 10 000 euro
Weigeren technische medewerking te verlenen om de beelden te verwijderen of ontoegankelijk te maken.	200 tot 15.000 euro

Snel optreden

Afbeeldingen kunnen eeuwig blijven circuleren op het internet als ze er niet binnen de zes uren worden afgehaald. Snel optreden is dus dé prioriteit bij dit soort misdrijven. Daarom voorziet de wet in een bijzondere procedure **in kortgeding** waarbij de rechter van eerste aanleg verspreiders en tussenpersonen ertoe aanzet de beelden snel van het net te halen. Toch wijzen deskundigen op de complexiteit. Hoe snel de beelden kunnen worden verwijderd, is moeilijk uit te drukken in cijfers of uren: alles hangt af van de inhoud en waar en wanneer die op het internet is *gehost*. Hoe vaker een beeld wordt *gerepost*, des te vaker moet er worden opgetreden. Misschien moeten meerdere hostingbedrijven worden gecontacteerd. Dat neemt tijd in beslag en intussen kan het materiaal verder worden verspreid. Er bestaat geen mirakeloplossing, aldus Alain Luybaert van de afdeling *Internet Investigations* van de federale politie.

Schaamte

Wie slachtoffer wordt van dergelijke praktijken voelt zich in eerste instantie volkomen machteloos door de snelle, wereldwijde en schijnbaar onuitwisbare verspreiding van de beelden op het internet. Soms worden de beelden ontdekt door het slachtoffer zelf, soms door familieleden of vrienden. Uit schaamte durven de slachtoffers vaak geen klacht indienen. Daarom biedt de wetgever slachtoffers de mogelijkheid om een beroep te doen op het **Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen** (IGVM). Dat instituut kan slachtoffers helpen door hen te informeren over hun rechten, plichten en actiemogelijkheden, door hen te ondersteunen en indien nodig samen met het slachtoffer gerechtelijke stappen te ondernemen.

Kortgeding

Een kortgeding procedure is een snelle gerechtelijke procedure die wordt toegepast om in hoogdringende gevallen op korte termijn een tijdelijke beslissing te krijgen van een rechter.

Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen werd opgericht in december 2002 en is de onafhankelijke federale overheidsinstelling die instaat voor het waarborgen en bevorderen van de gelijkheid van vrouwen en mannen en de bestrijding van elke vorm van discriminatie en ongelijkheid op basis van geslacht.

<https://igvm-iefh.belgium.be/>

www.dekamer.be

> doc 0101

Naar Document

Een bijzondere Kamercommissie bijt zich vast in het Belgisch koloniaal verleden

Webpagina commissie

De bijzondere commissie 'Congo–Koloniaal verleden' werd opgericht in juli 2020. Haar opdracht: klaarheid verschaffen over Congo-Vrijstaat (1885–1908) en over het Belgisch koloniaal verleden in Congo (1908–1960), in Rwanda en Burundi (1919–1962), over de gevolgen daarvan, en daaruit lessen trekken voor de toekomst. Eerst en vooral duidde de commissie een tiental experts aan, die haar in deze omvattende opdracht zullen helpen. Vervolgens startte ze begin oktober met haar werkzaamheden. We hadden een gesprek met Kamerlid Wouter De Vriendt (Ecolo–Groen), voorzitter van de bijzondere commissie.

Wat hoopt u met deze commissie te bereiken?

W. De Vriendt: De bedoeling is dat ons land in het reine komt met zijn koloniaal verleden. We hebben vrij veel kennis over wat er is gebeurd in de periode van ons koloniaal verleden in Congo, Rwanda en Burundi, maar we hebben daar nooit politieke conclusies uit getrokken. We hebben nooit antwoord gegeven op de vraag of België zich zou moeten verontschuldigen, of we verantwoordelijkheid moeten erkennen en opnemen en hoe we bijvoorbeeld moeten omgaan met Leopold II in onze publieke ruimte. We moeten ook nagaan wat de rol was van de overheidsinstellingen, de Kerk, de monarchie, en van een aantal bedrijven... Het is een zeer delicate oefening, maar ze is wel nodig. Het wordt tijd dat we de pijnlijke waarheid onder ogen zien.

Waarom komt die commissie er nu?

W. De Vriendt: Congo heeft op 30 juni 2020 de 60ste verjaardag van zijn onafhankelijkheid gevierd en toen vielen een aantal puzzelstukken samen. Er was heel veel debat in onze samenleving en er zijn een aantal manifestaties geweest. Er was ook de uitspraak van de Koning. Koning Filip heeft in een brief aan de Congolese

president zijn diepste spijt betuigd. En Kamervoorzitter Dewael heeft toen het initiatief genomen om een bijzondere commissie op te richten.

De commissie heeft een tiental deskundigen aangeduid. Wat is hun rol?

W. De Vriendt: Het is niet ongebruikelijk dat de parlementsleden zich bij een bijzondere commissie laten begeleiden door deskundigen. We hebben gekozen voor een multidisciplinaire aanpak. We doen niet alleen onderzoek naar wat daar gebeurd is en wat de rol was van onze instellingen. De bedoeling is te gaan naar verzoening en erkenning, en een aantal maatschappelijke vragen te beantwoorden. Daarom deze vernieuwende aanpak. De commissie heeft vertegenwoordigers van diaspora-organisaties, mensen van Congolese, Rwandese of Burundese afkomst – die vaak ondertussen ook Belg zijn – opgenomen in de groep van deskundigen. We doen dat omdat zij dat koloniaal verleden met zich mee dragen. Zij worden ook vaak geconfronteerd met

racisme en discriminatie. En het verband onderzoeken tussen het koloniaal verleden en racisme en discriminatie vandaag is ook een opdracht van de commissie. Het is niet meer dan logisch, en het is ook een blijk van respect dat we hen bij onze werkzaamheden betrekken.

De deskundigen leveren tegen 1 december een eerste rapport af, dat een schets moet bieden van wat we al weten en welke volgende stappen mogelijk zijn. Zij reiken ook theoretische concepten aan, bijvoorbeeld over hoe we moeten omgaan met verzoening, met transitie. Het is ook hun taak om contact op te nemen met diaspora-organisaties in België, en met geschiedenisdepartementen in Congo, Rwanda en Burundi. Het is heel belangrijk dat dit geen eenrichtingsverkeer wordt, geen Belgo-Belgische oefening.

Het wordt tijd dat we de pijnlijke waarheid onder ogen zien.

Sommigen stelden de vraag: zouden we niet beter eerst aan een groep historici vragen een op feiten gebaseerd rapport op te maken? Hoe ziet u dat?
W. De Vriendt: Een historisch luik in het rapport is expliciet de bedoeling. Maar tegelijk doen we meer dan dat. Historisch onderzoek is natuurlijk zeer belangrijk, maar we hebben gekozen voor een veel bredere aanpak. Het is de bedoeling te werken aan verzoening tussen de verschillende gemeenschappen in ons land, en een boodschap te sturen naar Congo, Rwanda en Burundi. We moeten antwoorden op zeer concrete vragen. Moeten er excuses geformuleerd worden? Moet er sprake zijn van herstelbetalingen? Moeten wij compenseren wat

5 oktober 2020:

bezoek aan het AfricaMuseum in Tervuren

vroeger leeggeroofd is uit onze kolonies? Moeten we verantwoordelijkheid erkennen voor de wandaden? Wat met de rol van Leopold II in het straatbeeld? In welke mate moet ons onderwijs aandacht schenken aan ons koloniaal verleden? Dat zijn vragen die niet alleen door historici kunnen worden beantwoord. Vandaar onze keuze om te werken met een multidisciplinaire groep. Ons land, en ook de Kamer, speelt een pioniersrol. De vernieuwende aanpak, maar ook de ambitie van de commissie, leidt tot heel wat interesse in het buitenland. Ons Parlement kan een voorbeeld zijn voor andere voormalige koloniale machten.

Hoe ziet het verloop van de werkzaamheden eruit?

W. De Vriendt: De commissie is begonnen met een aantal werkbezoeken, onder meer aan het AfricaMuseum. Op 1 december is er het eerste rapport van

Het is niet meer dan logisch dat we mensen uit de diaspora bij onze werkzaamheden betrekken.

14 weken postnataal verlof ongeacht de omstandigheden

Het zat Sarah niet mee. Ze was in verwachting van haar eerste kindje en keek ernaar uit om na de geboorte veertien weken met haar baby thuis te zijn. Tijd om kennis te maken met haar kind, tijd om te rusten en om te wennen aan al de praktische veranderingen die de komst van een baby met zich meebrengt. Maar het bedrijf waarvoor ze werkte, kwam plots in moeilijkheden. Door nieuwe concurrenten op de markt kwamen er veel minder bestellingen binnen. De laatste maand voor de bevalling werd Sarah vier weken op technische werkloosheid geplaatst. De periode die ze na de bevalling met haar baby zou doorbrengen, werd daardoor vier weken korter. Daar was ze niet op voorbereid. Het werk vier weken vroeger hervatten... Waar zou ze nu nog kinderopvang vinden voor die periode?

De situatie van Sarah is niet uitzonderlijk. De Kamerleden pakten deze problematiek in het voorjaar van 2020 aan. Op 4 juni 2020 nam de Kamer een wetsvoorstel aan dat periodes van tijdelijke werkloosheid en arbeidsongeschiktheid tijdens het prenataal verlof gelijkstelt met arbeidsperiodes. Daardoor kunnen de werkneemsters het prenataal verlof dat ze niet opnamen toch opnemen na de geboorte.

In België wordt het verlof waarop werkneemsters naar aanleiding van een bevalling recht hebben opgesplitst in twee delen. Het prenataal verlof (of zwangerschapsverlof)

telt 6 weken, waarvan er 1 verplicht moet worden opgenomen. Het postnataal verlof (of bevallingsverlof) telt 9 weken. Het prenataal verlof dat niet wordt opgenomen, mag na de bevalling opgenomen worden.

Heel veel vrouwen kiezen er dan ook voor om voor de bevalling zo lang mogelijk te blijven werken om na de geboorte meer tijd te kunnen doorbrengen met hun baby.

Maar blijven werken tot een week voor de bevalling is niet altijd mogelijk. Vrouwen kunnen tijdens de laatste weken van hun zwangerschap ziek worden bijvoorbeeld. Of ze kunnen, zoals Sarah, de pech hebben om tijdelijk werkloos te worden, of om een andere reden ongewild 'niet-actief' zijn.... Tot februari 2020

We moeten er volledigheidshalve bij vermelden dat er in sommige sectoren andere regelingen gelden. Zo wordt onder meer in de zorgsectoren het principe van 'preventieve werkverwijdering' toegepast omdat uitoefening van de job een risico kan inhouden voor de zwangerschap of voor het kind.

werden deze periodes niet gelijkgesteld met arbeidsperiodes. Daardoor verloren deze werkneemsters een deel van hun moederschapsverlof.

Het probleem werd al enige tijd en door verschillende fracties in de Kamer aangekaart, maar werd in maart-april 2020 plots acuut doordat heel wat bedrijven in de problemen kwamen door de

coronacrisis. Vele duizenden werknemers, onder wie ook veel zwangere werkneemsters, werden technisch werkloos.

Het oorspronkelijke wetsvoorstel voorzag alleen in een regeling voor zwangere vrouwen die tussen 1 maart en 30 juni 2020 tijdelijk werkloos werden ingevolge de economische problemen te wijten aan COVID-19. Maar tijdens de parlementaire bespreking werden amendementen ingediend om de regeling los te koppelen van de coronacrisis en uit te breiden naar alle situaties die tot gevolg hebben dat vrouwen tijdens de periode kort voor de bevalling niet kunnen werken: ziekte, preventieve werkverwijdering, ongeval, tijdelijke werkloosheid door overmacht, economische redenen...

Het wetsvoorstel werd aangenomen met 98 stemmen voor, 41 stemmen tegen en 9 onthoudingen.

De tegenstemmers wezen erop dat deze maatregel duur is en de tekorten in de sociale zekerheid nog zal doen toenemen. Ze onderstreepten de nadelige gevolgen voor de bedrijven en stelden dat deze maatregel de positie van de vrouw op de arbeidsmarkt niet ten goede zal komen.

Naar Document

Voorschotten op niet-betaald onderhoudsgeld Nu voor iedereen

Onderhoudsgeld is een som geld die iemand regelmatig stort aan een verwante of ex-familielid die niet voor zijn eigen behoeften kan instaan. Wanneer het onderhoudsgeld niet betaald wordt, komt die persoon dus in financiële problemen terecht. In dat geval kan hij zich wenden tot DAVO, de Dienst voor Alimentatievorderingen van de Federale Overheidsdienst Financiën, om het niet-betaalde onderhoudsgeld op te eisen of een voorschot te vragen. Lange tijd hadden alleen personen met een maandelijks netto-inkomen lager dan 2 200 euro recht op een voorschot. Op 2 juli 2020 maakte de Kamer komaf met dit inkomensplafond. Sindsdien heeft iedereen recht op een voorschot.

Het komt maar al te vaak voor dat een ouder na een scheiding het onderhoudsgeld dat hij verschuldigd is voor zijn ex-partner en/of voor de kinderen niet betaalt. Niet zelden komen gezinnen daardoor in de armoede terecht. In dergelijke situaties kan DAVO het onderhoudsgeld (en de achterstallen) opeisen bij de onderhoudsplichtige en het bedrag dat geïnd kon worden betalen aan diegenen die er recht op hebben. In afwachting van de inning kan de dienst een maandelijks voorschot uitbetalen, maar alleen voor het onderhoudsgeld dat verschuldigd is voor een kind, met een maximum van 175 euro per kind per maand.

De werking van DAVO verbeteren

Het wetsontwerp dat de minister van Financiën in de Kamer indiende, was er aanvankelijk op gericht de inning van onderhoudsgeld te vergemakkelijken en te automatiseren. De Kamerleden hebben de tekst nadien uitgebreid. Zo dienden ze een amendement in om de inkomensgrens, die bepaalde wie in aanmerking kwam voor een voorschot van DAVO voor niet-betaald onderhoudsgeld voor een kind, te schrappen. Nu kan elke ouder, ongeacht zijn/haar inkomen, een aanvraag indienen om van DAVO

een voorschot te ontvangen wanneer de ex-partner het onderhoudsgeld niet betaalt. Het is evenwel niet mogelijk een voorschot te ontvangen voor het achterstallige onderhoudsgeld dat men nadien via DAVO wenst te recupereren. Tijdens de stemming in de Kamer ontielden 25 Kamerleden zich. Ze waren van oordeel dat de inkomensgrens niet zomaar geschrapt had moeten worden. Zij hadden eerst willen nagaan wat de gevolgen waren van de verhoging van de inkomensgrens van 1 800 naar 2 200 euro (die tijdens de vorige legislatuur werd doorgevoerd). Een Kamerlid haalde aan dat DAVO in 2018 al (dus voor de verhoging van de inkomensgrens) een bedrag van 400 miljoen euro aan uitbetaalde voorschotten niet had kunnen terugkrijgen van de onderhoudsplichtigen.

www.dekamer.be
> doc 1105

Naar DAVO

Wie kan een beroep doen op DAVO en waarvoor?

DAVO treedt op om:

- (Achterstallig) maandelijks onderhoudsgeld op te eisen bij de persoon die het moet betalen
- Voorschotten op onderhoudsgeld uit te keren voor een of meer kinderen.

DAVO inschakelen om **achterstallig onderhoudsgeld** te innen:

- Je moet een aanvraag indienen
- Je moet in België gedomicilieerd zijn
- Er is een gerechtelijke beslissing of een notariële akte waarmee je kan aantonen dat jij en/of je kinderen recht hebben op onderhoudsgeld
- Het onderhoudsgeld werd gedurende de 12 maanden voorafgaand aan de aanvraag minstens twee keer niet of maar gedeeltelijk betaald

Voorwaarden om een **voorschot op onderhoudsgeld** voor een of meer kinderen te kunnen aanvragen:

- Je hebt een geldig lopend dossier bij DAVO
- Je moet een aanvraag indienen om voorschotten te ontvangen
- Er is een gerechtelijke beslissing of een notariële akte waaruit blijkt dat de kinderen recht hebben op onderhoudsgeld
- Voor meerderjarige kinderen: als ze recht hadden op onderhoudsgeld toen ze minderjarig waren, blijft dat recht behouden op voorwaarde dat ze nog recht geven op kinderbijslag.

Juridische tweedelijsbijstand beter toegankelijk

Stel dat je een huis huurt. De verwarming doet het niet, er zijn overal vochtplekken. De eigenaar weigert de nodige herstellingen te laten uitvoeren. Jou rest niets anders meer dan tegen hem een juridische procedure te starten.

Al vlug zal je echter kosten hebben. Om een gerechtelijke procedure in te stellen, moet iedere rechtzoekende rolrechten (ook wel griffierechten genoemd) betalen. Daarnaast zijn er onder meer de rechtsplegingsvergoedingen, de kosten voor dagvaarding via een gerechtsdeurwaarder, de expertisekosten, de kosten voortvloeiend uit de tenuitvoerlegging van het vonnis en, vooral, het ereloon van de advocaat.

In een rechtsstaat heeft iedere burger de mogelijkheid zijn rechten te doen gelden en te verdedigen. Maar omdat de toegang tot de rechtspraak lang niet gratis is, stappen heel wat rechtzoekenden nooit naar de rechter.

Om dat te verhelpen, is er de juridische tweedelijsbijstand. Die biedt rechtzoekenden die over onvoldoende inkomsten beschikken de mogelijkheid om volledig of gedeeltelijk kosteloos bijstand te krijgen van een advocaat (vroeger sprak men van een 'pro deo'-advocaat).

Tot voor kort

Tot voor kort gold **volledige kosteloosheid**

- voor alleenstaanden met een nettomaandinkomen lager dan 1 026 euro
- voor personen die behoorden tot een gezin met een nettomaandinkomen lager dan 1 317 euro.

Gedeeltelijke kosteloosheid was er

- voor alleenstaanden met een nettomaandinkomen tussen 1 026 en 1 317 euro
- voor personen die tot een gezin behoorden met een nettomaandinkomen tussen 1 317 en 1 607 euro.

Daartegenover stond dat de procedurekosten in de afgelopen jaren fors gestegen waren.

Dat had tot gevolg dat veel rechtzoekenden die als 'te rijk' werden beschouwd om in aanmerking te komen voor juridische tweedelijsbijstand, zich in werkelijkheid geen gerechtelijke procedure konden veroorloven. Daarom heeft de Kamer op 16 juli 2020 een wet aangenomen om de toegang tot de juridische tweedelijsbijstand te verbeteren.

De indieners van het goedgekeurde wetsvoorstel stelden vast dat het deel van de Nederlandse bevolking dat in aanmerking komt voor juridische bijstand (37%) hoger was dan in België (20%). Omdat de armoedegrens in Nederland vergelijkbaar is met de armoedegrens in België, hebben ze het Nederlandse systeem tot model genomen om de inkomensmaxima voor

de toekenning van volledig of gedeeltelijk kosteloze juridische bijstand te verhogen.

Sinds 1 september 2020

Alle inkomenslimieten zijn sinds 1 september met 200 euro verhoogd, en zullen tijdens de drie volgende jaren nog eens telkens met 100 euro opgetrokken

worden. Een betere afstemming van de inkomensmaxima op de maatschappelijke realiteit betekent een beter toegankelijke rechtspraak. En dus ook een rechtvaardigere samenleving.

Naar Document

www.dekamer.be > doc 0175

Anticonceptie moet betaalbaar zijn

Op 16 juli 2020 heeft de Kamer twee wetsvoorstellen aangenomen die anticonceptie toegankelijker maken. Het eerste breidt de voordelige regeling die er al was voor vrouwen jonger dan 25 jaar uit naar vrouwen die een verhoogde tegemoetkoming ontvangen. Het tweede voert de derdebetalersregeling in voor de morning-afterpil, zodat vrouwen in de apotheek het bedrag niet langer moeten voorschieten.

Een correct gebruik van voorbehoedsmiddelen moet ongewenste zwangerschappen verhinderen en voorkomen dat vrouwen overgaan tot abortus. Sinds 2004 is er een specifieke tegemoetkoming in de kosten van anticonceptie voor vrouwen jonger dan 21 jaar. In april 2020 werd die tegemoetkoming uitgebreid naar vrouwen jonger dan 25. De tegemoetkoming bedraagt 3 euro/maand, wat maakt dat sommige anticonceptiepillen en spiraaltjes volledig gratis zijn.

Sinds kort zijn vrouwen jonger dan 25 niet meer de enigen die deze gunstige regeling genieten. Het systeem geldt nu ook voor vrouwen die een verhoogde tegemoetkoming ontvangen, ongeacht hun leeftijd. De verhoogde tegemoetkoming is een gunstregime voor personen met een laag inkomen. Zij betalen daardoor minder voor gezondheidszorg en hebben nog andere financiële voordelen.

Er is ook geen leeftijdsbeperking voor de specifieke tegemoetkoming voor noodanticonceptie, ook wel *morning-afterpil* genoemd. Sinds 1 april 2020 hebben alle vrouwen er recht op. De tegemoetkoming bedraagt 9 euro en kan dus, afhankelijk van de gekozen pil, de kosten dekken. De wetgever heeft de *morning-afterpil* onlangs nog toegankelijker gemaakt door de derdebetalersregeling in te voeren. Gedaan dus met eerst 9 euro te betalen in de apotheek en die nadien terug te krijgen van het ziekenfonds. Wie noodanticonceptie nodig heeft, hoeft niets meer te betalen op voorwaarde dat de gekozen pil niet meer kost dan 9 euro.

Beide wetsvoorstellen werden unaniem aangenomen, al vonden sommige Kamerleden dat de tegemoetkoming zou moeten gelden voor alle vrouwen boven de 25. We herinneren eraan dat de meeste ziekenfondsen, in meer of mindere mate, ook tussenkomen in de kosten van anticonceptie.

www.dekamer.be

- Specifieke tegemoetkoming voor vrouwen met een verhoogde tegemoetkoming > doc 1064

Naar Document

www.dekamer.be

- Derdebetalersregeling voor morning-afterpil > doc 1057

Naar Document

ANTICONCEPTIE VOOR VROUWEN: PRIJZEN

(*: met specifieke tegemoetkoming voor <25-jarigen en vrouwen met een verhoogde tegemoetkoming)

Pil	Koperspiraal	Hormoon-spiraaltje	Vaginale ring	Implantaat	Patch	Injectie	Sterilisatie
13-150 €/jaar	19-28 €/jaar	24-30 €/jaar	117-170 €/jaar	48 €/jaar	60-148 €/jaar	4-123 €/jaar	100-800 €
0-116 €/jaar *	0-28 €/jaar *	0-8 €/jaar *	78-133 €/jaar *	12 €/jaar *	24-109 €/jaar	4-92 €/jaar	

Wijziging euthanasiewetgeving

Wilsverklaring levenslang geldig

In 2002 was ons land na Nederland het tweede land ter wereld waar euthanasie wettelijk geregeld werd. Tien jaar later werd de wet uitgebreid naar minderjarigen. In maart 2020 sleutelde de Kamer opnieuw aan de wet. De wilsverklaring, die een beperkte geldigheidsduur had van vijf jaar, is voortaan geldig voor onbepaalde duur. Verder moet de arts die weigert op een euthanasieverzoek in te gaan, voortaan aan de patiënt de contactgegevens bezorgen van een centrum dat in euthanasierecht gespecialiseerd is.

Waarom werd het wettelijk kader van de wilsverklaring gewijzigd? De indieners van het wetsvoorstel verwezen naar cijfers van de federale overheidsdienst Volksgezondheid. Daaruit bleek dat van de 130 000 wilsverklaringen die de voorbije tien jaar werden opgemaakt er bijna 30 000 vervallen waren. Blijkbaar vergeten nogal wat betrokkenen dat de termijn verstreken is en dat de wilsverklaring moet worden hernieuwd. Dat zorgde volgens hen al vaak voor schrijnende toestanden. In situaties waarin alle medische voorwaarden vervuld waren, maar de zieke niet in staat was om zijn wil te uiten, kon de arts toch geen euthanasie uitvoeren omdat de wilsverklaring vervallen was.

Sinds 2 april 2020 zijn wilsverklaringen levenslang geldig. (Wilsverklaringen die opgesteld zijn vóór de wetswijziging vallen nog onder de oude regeling, tenzij ze worden herbevestigd onder de nieuwe wetgeving.) En wat als iemand van mening verandert? Geen probleem. Een wilsverklaring kan op elk moment aangepast of ingetrokken worden.

Niet alle Kamerleden waren blij met die wijziging. De keuzevrijheid van de burger wordt ingeperkt, luidt het. Waarom geen keuze laten tussen een wilsverklaring van

bepaalde duur en een wilsverklaring van onbepaalde duur?

De vrijheid van de arts

De tweede wijziging heeft betrekking op de verplichtingen van de betrokken artsen. De wet stelt dat geen enkele arts verplicht is om euthanasie uit te voeren en dat ook niemand anders verplicht is eraan mee te werken. Maar weigeren zonder meer kan niet meer. Sinds 2 april 2020 moet een arts die, op grond van zijn gewetensvrijheid, weigert euthanasie uit te voeren de patiënt of de eventuele vertrouwenspersoon daarvan tijdig en ten laatste binnen zeven dagen na de eerste formulering van het verzoek op de hoogte brengen. Hij moet de redenen van zijn weigering toelichten en de patiënt of de vertrouwenspersoon doorverwijzen naar een andere arts. Een arts die om medische redenen weigert een euthanasie uit te voeren, moet de patiënt of de vertrouwenspersoon tijdig op de hoogte brengen en de redenen

van zijn weigering toelichten. In dat geval wordt de medische reden opgenomen in het medisch dossier van de patiënt. In elk geval moet de arts aan de patiënt of de vertrouwenspersoon de contactgegevens bezorgen van een centrum of

een vereniging die in euthanasierecht gespecialiseerd is.

Ook deze wijziging is voor sommige Kamerleden een brug te ver. Door weigerende artsen te verplichten aan patiënten

de contactgegevens van een euthanasiecentrum te bezorgen, worden ze onrechtstreeks verplicht toch mee te werken aan euthanasie.

Het wetsvoorstel werd aangenomen met 95 stemmen voor, 3 tegen en 37 onthoudingen.

Wilsverklaring inzake euthanasie

www.dekamer.be > doc 523

Wilsverklaring > www.health.belgium.be

Naar Document

Naar Website

De euthanasiewet

De wet van 28 mei 2002 'betreffende de euthanasie' bepaalt onder meer dat personen die zich bevinden "in een medisch uitzichtloze toestand [...] van aanhoudend en ondraaglijk fysiek of psychisch lijden dat niet gelenigd kan worden, en dat het gevolg is van een ernstige en ongeneeslijke, door ongeval of ziekte veroorzaakte aandoening" in aanmerking komen voor euthanasie. Zeer belangrijke bijkomende voorwaarde: de zieke persoon moet er zelf om verzoeken en moet zich op het moment van het verzoek in een bewuste en heldere toestand bevinden. Het verzoek moet herhaaldelijk mondeling geformuleerd worden en schriftelijk bevestigd worden. Als de zieke persoon door lichamelijke beperkingen niet kan schrijven, mag hij een derde vragen dat voor hem te doen, in aanwezigheid van zijn arts. Die derde mag geen materieel belang hebben bij de dood van de zieke persoon.

In 2014 werd de euthanasiewetgeving uitgebreid naar minderjarigen, maar de voorwaarden zijn hier veel strikter.

Het verzoek om euthanasie kan op eender welk moment vastgelegd worden in een wilsverklaring. Het betreft dus een document dat een geestelijk helder persoon opstelt voor de toekomst. Voor het geval hij in een situatie belandt waarin hij niet meer bij bewustzijn is en zijn euthanasiewens dus niet meer kan uiten. De wilsverklaring moet naast de identiteitsgegevens ook een datum bevatten, en medeondertekend worden door twee meerderjarige getuigen. Minstens één van die getuigen mag geen erfgenaam zijn of materieel belang hebben bij de dood van de persoon.

Petities bij de Kamer

Een initiatiefrecht voor de burger

[IK DIEN EEN PETITIE IN](#)
[IK STEUN EEN PETITIE](#)

Wat is een petitie?

Een petitie is een verzoek, een standpunt of een voorstel van een burger aan de overheden.

De burger kan zijn stem laten horen dankzij het online petitieplatform van de Kamer

Via het petitieplatform van de Kamer kan elke burger gemakkelijk online een petitie indienen en handtekeningen inzamelen. Het volstaat dat hij zich op het platform identificeert met zijn identiteitskaart, via de app *itsme*... Wanneer ten minste 25 000 natuurlijke personen de petitie ondertekenen, kan de petitionaris (of de persoon die hij aanwijst) zijn stem laten horen in de bevoegde Kamercommissie.

Dit zijn de voorwaarden:

- ✓ De petitionaris moet bij de indiening van zijn petitie aangeven dat hij wenst gehoord te worden
- ✓ Ten minste 14 500 ondertekenaars moeten in het Vlaams Gewest wonen, 2 500 in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en 8 000 in het Waals Gewest
- ✓ De ondertekenaars moeten ten minste 16 jaar oud zijn.

Maar ook wie een petitie wil indienen zonder in de Kamer gehoord te worden, kan op het platform terecht.

Om ontvankelijk te zijn, moet een petitie een concrete vraag, een voorstel of een standpunt bevatten dat binnen de federale bevoegdheden valt.

Het petitieplatform heeft tal van troeven. Het is heel gebruiksvriendelijk. Zowel de petitionaris zelf als andere geïnteresseerden kunnen een petitie in een handomdraai delen op diverse sociale media. Best handig voor wie duizenden handtekeningen moet zien te vinden. En er is ook een *direct-message* functie waar betrokkenen informatie kunnen uitwisselen.

De wet die dit mogelijk maakt, werd op 25 april 2019 aangenomen in de Kamer. De Kamer wou hiermee de burgers, en in het bijzonder jongeren, meer bij het beleid betrekken. Participatie, inspraak en dialoog krijgen zo concreet vorm. De lancering van dit burgerinitiatief was trouwens een prioriteit van de werkgroep Politieke Vernieuwing.

Wanneer we de redactie van dit magazine afsluiten, is de exacte lanceringsdatum nog niet gekend. We houden je op de hoogte via onze website en via onze sociale media.

Geen toegang tot het internet?

Een petitie indienen kan ook met een gewone brief gericht aan de Kamer van volksvertegenwoordigers. Vermeld wel uitdrukkelijk dat het een petitie betreft. En vermeld zeker je naam en voornaam, woonplaats en geboortedatum, en vergeet je handtekening niet. Die gegevens zijn ook vereist van alle personen die je petitie ondertekenen.

STAP 1

INDIENING VAN EEN PETITIE

ONTVANKELIJKHEIDSONDERZOEK
door de diensten van de Kamer

ONONTVANKELIJK
DE PETITIE WORDT NIET
BEKENDGEMAAKT
verzending van de verantwoording

STAP 2

ONTVANKELIJK
DE PETITIE WORDT BEKENDGEMAAKT

STAP 3

**PETITIE MET VRAAG
OM HOORZITTING**

DE PETITIE IS OPEN TER ONDERTEKENING

**PETITIE ZONDER VRAAG
OM HOORZITTING**

DE PETITIE IS NIET OPEN TER ONDERTEKENING

> 25 000

DE PETITIE HAALT HET
MINIMUM VAN 25 000
HANDTEKENINGEN *

(*) Correct verdeeld over de drie gewesten

< 25 000

DE PETITIE HAALT HET
MINIMUM VAN 25 000
HANDTEKENINGEN NIET

DE PETITIE KOMT OP
DE AGENDA VAN
DE COMMISSIE VOOR DE
VERZOEKSCHRIFTEN

**HOORZITTING MET DE PETITIONARIS
IN DE BEVOEGDE COMMISSIE**

**DE PETITIE WORDT VERWEZEN
NAAR HETZIJ:**

- de bevoegde commissie
- de bevoegde minister of staatssecretaris
- de federale Ombudsman
- de plenaire vergadering

STAP 4

**HET ANTWOORD WORDT ONLINE
BEKENDGEMAAKT**

Test je kennis

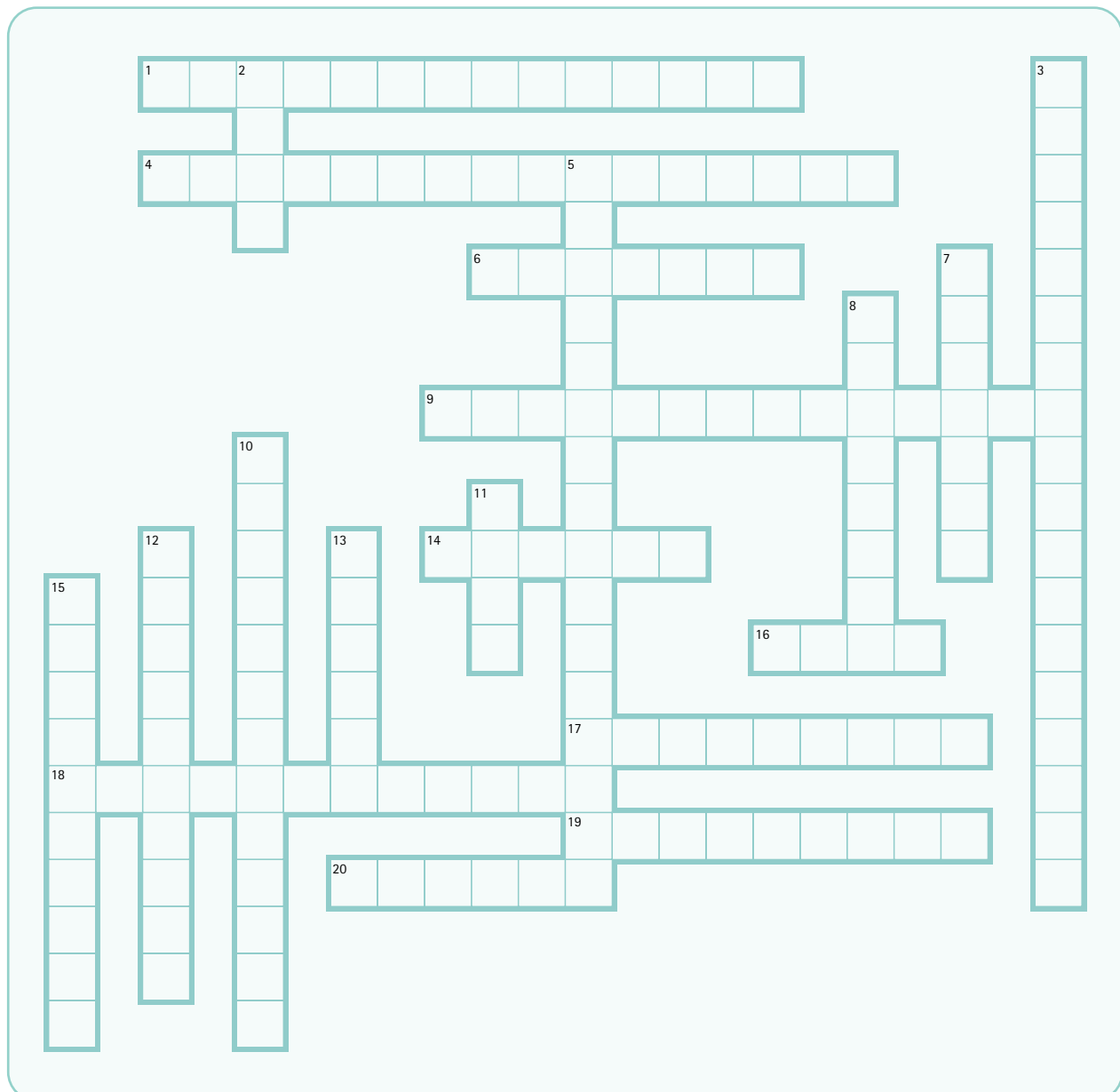
Je vindt alle antwoorden in dit magazine

Horizontaal

1. Rijstrook die we moeten vrijhouden voor prioritaire voertuigen
4. Postnataal verlof
6. Eenparig
9. Document waarin een persoon zijn wil formuleert
14. Wekt immuniteit op tegen een ziekte
16. Instituut voor verkeersveiligheid
17. Verkoopt geneesmiddelen
18. Persoon die een lening afsluit
19. Je vindt er de Kamer op dekamer.lachambre.belgium
20. Uitspraak van een rechtbank

Verticaal

2. Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen
3. Vervangingsinkomen voor zelfstandigen die noodgedwongen hun activiteiten moeten stopzetten
5. Lid van de regering, toegevoegd aan een minister
7. Ziekte veroorzaakt door het coronavirus
8. Het verspreid wonen over verschillende delen van de wereld van leden van een gemeenschap
10. Bedrag dat een ouder van de Staat ontvangt voor een kind ten laste
11. Dienst die niet-betaald onderhoudsgeld kan opeisen
12. Snelle gerechtelijke procedure voor hoogdringende gevallen
13. Deskundige
15. Seksueel getinte beelden verspreiden van iemand zonder zijn/haar toestemming

Antwoorden tonen

Antwoorden verbergen

Meer weten over de Kamer?

DOOR DE **CORONACRISIS** ZIJN ER TOT NADER ORDER **GEEN BEZOEKEN** MOGELIJK.

WE HOUDEN JE OP DE HOOGTE VIA ONZE WEBSITE EN ONZE SOCIALE MEDIAKANALEN.

Had je altijd al willen weten hoe het er in een parlement aan toe gaat? Hoe een wet tot stand komt? Wat er besproken wordt tijdens de parlementaire vergaderingen? We zetten de mogelijkheden voor jou op een rijtje.

Een vergadering bijwonen

De plenaire vergaderingen en de meeste commissievergaderingen zijn openbaar. Iedereen kan ze bijwonen. Vooraf reserveren hoeft niet. Je meldt je gewoon aan bij het onthaal.

Surf naar www.dekamer.be om te weten welke vergaderingen wanneer plaatsvinden en wat er op de agenda staat.

Je kan de plenaire vergaderingen ook live volgen op onze website: ga naar 'video vergaderingen'. Daar vind je ook de gearchiveerde video's van de voorbije vergaderingen.

Een rondleiding volgen

Dagelijks, behalve op zondag, vinden er rondleidingen plaats. Een groepsbezoek is gratis en duurt anderhalf tot twee uur.

Een groep bestaat best uit 20 personen. We raden je aan je bezoek minstens twee maanden vooraf te boeken. We ontvangen immers jaarlijks vele duizenden bezoekers uit binnen- en buitenland.

Volg ons op

Meer weten

Op onze website vind je een elektronische versie van dit magazine met tal van doorklikmogelijkheden.

Een vergadering bijwonen

Leuvenseweg 13
1000 Brussel

Een rondleiding boeken

Tel.: 02 549 81 36
bezoekers@dekamer.be

Meer exemplaren van dit magazine ontvangen?

Een adreswijziging melden?

Laat het ons weten op communication@dekamer.be

www.dekamer.be

COLOFON

Verantwoordelijke uitgever

Marc Van der Hulst, secretaris-generaal
van de Kamer van volksvertegenwoordigers

Redactie

Dienst Public Relations en Internationale Betrekkingen
Tel.: 02 549 90 46
communication@dekamer.be

Werkten mee aan dit nummer:

Bilal Asa, Jeroen Clarisse, Anne Coppens, Patricia Deryckere, Philippe Deweyer, Christine De Backer, Christian de Borchgrave, Tom De Pelsmaeker, Thierry Dewaele, Alain Goldschmidt, Alberik Goris, André Grenacs, Melissa Lenoir, David Modrzewski, Isabelle More, Hannelore Mussely, Catharina Offeciers, Mireille Pöttgens, Ruben Vanhaverbeke, Sébastien Van Koekenbeek en Mireille Van Wilderode.

Foto's

Belga Image, Inge Verhelst, Kurt Van den Bossche en Adobe Stock

Vormgeving en illustraties

Antoine Marcelis, Bart Van de Steene, Johan Wynen en Mohamed Yahiaoui

Druk

Prepress en drukkerij van de Kamer

De redactie werd afgesloten op 23/10/2020

